

DE SPIEGEL

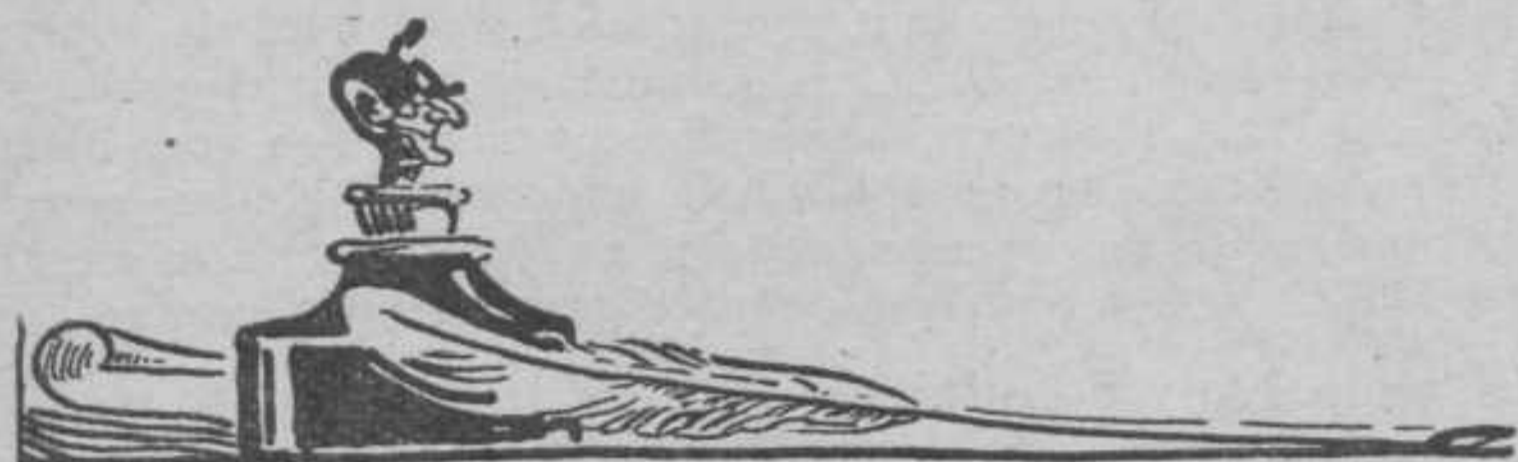
OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK. GRIFFIER: W. VAN LUTTERVELT. REDACTEUREN: A. H. BLOM
G. H. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 6.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA).

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 101
18e JAARGANG 22 MAART 1946 10 BLZ. No. 17

REDACTIONEEL

Hèh poehh, jonges wat was het benauwd onder die jas van de H. R.; eens even uitblazen. Waar kan ik mijn blazertje ¹⁾ kwijt? Nee, alsjeblieft niet aan die hoge kapstokken, dan kan ik nog de heele avond sjouwen met een penning ook. Was het hondje er maar, dan kon die het meedragen, want het zal hier en daar wel tochten.

Krak kroeoek. ²⁾ „Zal ik je even helpen liefje?” klinkt net ineens in de hoogte, en een blinkend ³⁾ zwarte schoen stompt hem leelijk tegen zijn maag.

„Als je dat hulp noemt, mag je „Politesse” ⁴⁾ nog wel eens naslaan. Maar ik zou wel willen weten waar je je Shermanhemd zoo glashard hebt laten stijven.”

Geen antwoord. Natuurlijk niet; als er een beetje fijn geurende aantrekkelijkheid in fluisterende zijde in de buurt is, dan hooren of zien zij niets meer. Net kleine jongens die een lollie hebben gekregen.

Daar gaat de krans van de Senaat, voor de dirigent bedoel ik. Even achter het tooneel loeren naar de Muzen. ⁵⁾

Kale donkere boel hier met dat eene lampje bovenin. Een kroegjool-licht zonder kroegjool! In de zaal zal het wel beter zijn.

O Zotto, daar komt Cristoffel aan het eind van de gang! Als hij nu maar weer niet met een lang verhaal op de proppen komt om mij op te houden. Een beetje uit de hoogte behandelen.

„Ha Zotje, ben je d'r ook? Moet je's luisteren.”

„Dag.”

„? ? ?”

1—0 voor mij.

Die spiegels ⁶⁾ hadden ze gerust weg kunnen laten; dames zijn toch nooit klaar met aankleeden. Daar staat er weer een te plukken en te plooiën. Wel een leuk snuitje.

„Aardig van Anjes om mij deze japon te leenen, hè John?”

... hij stond haar trouwens heelemaal niet.

Nou nou, het bestuur komt niet gek voor den dag. — Ze hebben mooi suikergoed meegebracht, zou Allard zeggen. — Werkelijk een symphonie in A-dur met een Allegro vivace! Nu moest ik toch eigenlijk eens even een borrel hebben; waar is Johan?

... ach ja, die Kinder... ⁷⁾

Salamanders! je zou de stuipen krijgen. Enfin, nu ben ik meteen uit het gedrang.

Itis apis potanda bigone. . . . Va sochus to savus nietuus. Ik ken wel Latijn, maar dat orakel op de tempel kan ik onmogelijk ontcijferen. En die stoelen en strijkplankjes op de voorgrond zijn natuurlijk voor de barkeepers en wisselaars.

„Ze gaan beginnen; ga je mee?”

Wel wel, daar heb je Christoffel weer. Vooruit dan maar.

„Wij zitten naast de schijnwerpers, daar kan je fijn zien jô.”
„O.”

„O Hondje, als ik nu weer aan dat deel van het feest terug denk, dan ril ik. De heele avond heeft die Christoffel achter mij aan gehangen, als een pier aan een hengel. En zelfs toen de President iedereen welkom heette kon hij z'n emmertjes niet stil houden. Hij had zeker een beetje koorts, net zooals die nieuwe leden, die ineens student probeerden te zijn.

Van het concert vond ik het lo Vivat het mooiste. En daarna bij de Speeches hebben ze bijna heelemaal uit de geschiedenis gesproken. Van Egmont en Goethe en van de Tachtigjarige Oorlog, ze hebben zelfs Leiden ontzet.

De bioscoopzaal heb ik niet kunnen ontdekken. Maar in de gang was er iets heel gek.

Vlak bij de ingang was een groote deur en daar ging vaak een heer met een dame door; soms wel met een andere dan waarmee h ijgekomen was. En aan het andere einde van de gang waren twee deuren; één waar alleen heeren door gingen en de andere alleen voor de dames. En nu was het gekke, dat ze de eerste deur uitkwamen met het haar in de knoop en de das er uit, terwijl ze de andere deur steeds verlieten met het haar uit de knoop en de das er in. Snap jij daar nu iets van Hondje?

Maar verder was het een best feest.”

De Senaat heeft de uitstekende maatregel genomen alle oud-⁸⁾ leden van het D.S.C. uit te noodigen op de Societeit Phoenix. Helaas kunnen wij niet allen persoonlijk de hand drukken daar maatregelen van boven de toegang tot de Societeit beletten. (Van deze plaats „roept” de Redactie hen een hartelijk ⁹⁾ welkom toe).

voor **Reunisten**
zie pagina 10.

f. d.

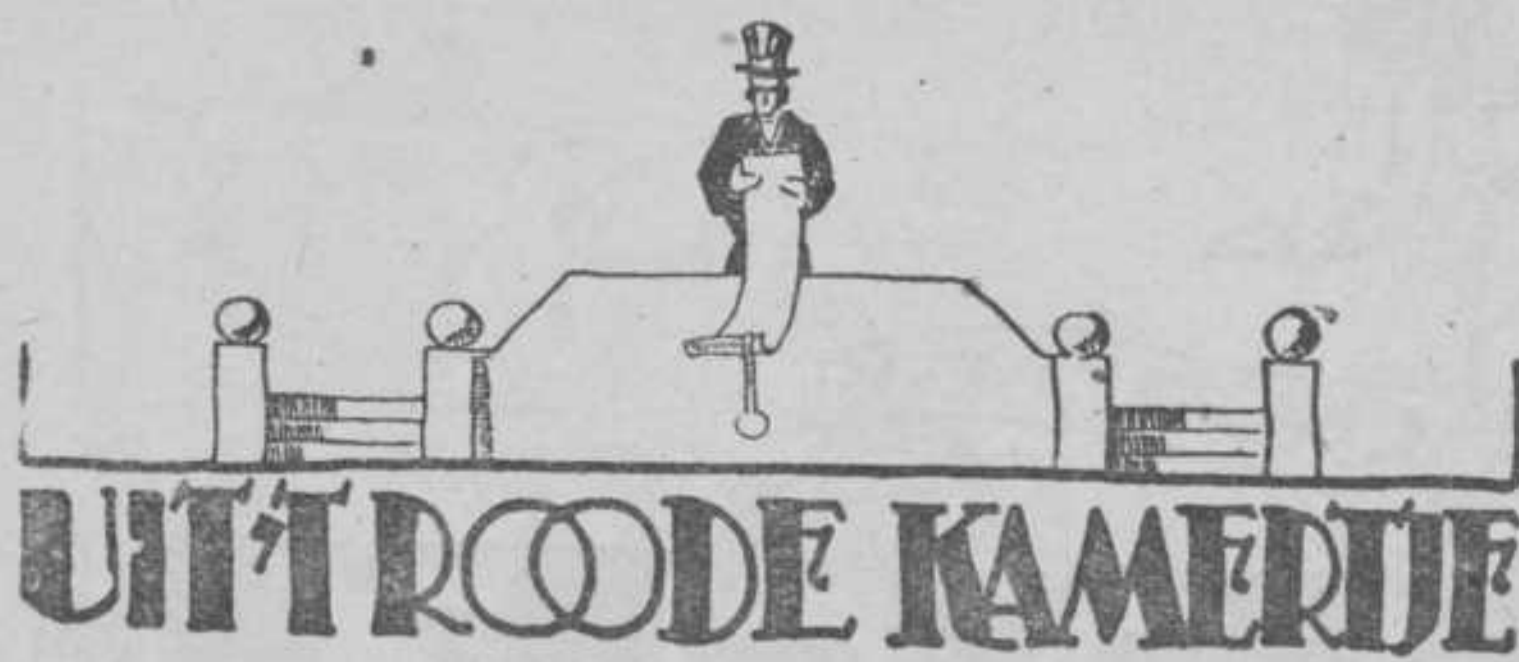
21 Maart 1946

De Senaat van het D.S.C.
Soc. Phoenix

Delft

844A

REDE, UITGESPROKEN DOOR DEN HEER J. J. GERZON, PRESIDENT VAN DEN SENAAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS, OP 22 MAART 1946, TER GELEGENHEID VAN DEN 98 STEN DIES ¹⁰⁾ NATALIS VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

Mijne Heeren Senatoren.

Mijne Heeren Eereleden van den Senaat.

Mijne Heeren Bestuurderen der Societeit Phoenix.

Mijne Heeren Leden van het D.S.C.

Mijne Heeren.

Wederom is dat gewichtige oogenblik voorbij, waarbij na het wegsterven van de laatste der 12 gongslagen en het plechtige gemeenschappelijk zingen van het bekende uren, dagen, maanden, jaren, dit nu voor de 98ste maal een nieuw jaar in de geschiedenis van het D.S.C. begonnen is.

Onwillekeurig staan wij een oogenblik stil bij dit gebeuren en slaan elk voor ons zelf en zeer speciaal zij, die vijf jaar geleden ook hier aanwezig waren, een blik terug in het verleden.

Meer dan ooit voelen wij dan, nadat gedurende vijf jaren dit oogenblik bijna ongemerkt voorbij moest gaan, thans duidelijker dan ooit de verknochtheid en liefde voor het Corps, dat in deze moeilijke jaren, wederom door zijn vitaliteit en kracht zijn bestaansrecht duidelijk bewezen heeft.

Er is in die vijf jaren in ons allen wel iets veranderd. Bij hen, die toen reeds lid van het Corps waren zeer zeker, maar ook wel bij de jongeren, indien zij niet uitsluitend aan den buitenkant van het leven hebben gestaan. Er is in ons zelfs veel veranderd. Door alles wat wij zagen en ondergingen en door wat wij elk naar vermogen presteerden is onze kijk op vele dingen, ook op de menschen rondom ons, een andere geworden. Wij kijken minder naar de uiterlijke officieele waarden van den mensch, maar vragen ons af hoe de innerlijke waarden en krachten zijn. Laat ons zeggen, dat we de dingen en menschen duidelijker zien, want het is in de moeilijke tijden, dat men door de reactie der menschen op de levensproblemen hun werkelijke waarde als mensch ziet, somtijds plotseling ontdekt.

De maatstaf, die wij aanleggen, is veranderd in deze afgelopen jaren.

Echter, voordat wij nu onzen blik op de toekomst richten, zij het mij vergund even bij de gebeurtenissen en herinneringen deze periode stil te staan voordat zij voorgoed tot het verleden gaan behooren.

Van een intensief Corpsleven, zooals dat nu verstaan wordt, kon gedurende de laatste jaren eigenlijk maar tot 18 December 1940 sprake zijn; de datum, waarop het Corps werd opgeheven en de Societeit Phoenix gesloten. Hierna kwam een periode tot eind 1941, waarin nu, nu de Societeit het centrum van het Corpsleven, niet meer bestond, de activiteiten der Corpsleden naar de ondervereenigingen verlegd werden; de ondervereenigingen, die echter in December 1941 toen het lidmaatschap hiervan door den bezetter aan banden gelegd werd, zich zelf ophieven.

De gezelligheid moest gedurende deze jaren steeds in kleinere kringen worden gezocht. Op 22 Maart 1941 kon men nog op bescheiden schaal de Corpsdies in het Bonte Huis vieren.

Tot Mei 1943, de sluitingsdatum voor de onderteekening der Loyaliteitsverklaring, bleef de band tusschen Corpsleden, die nog in groote getale in Delft aanwezig waren, zeer groot. Op alle manieren trachtte men het Corpsleven, alhoewel natuurlijk op heel andere wijze, zooveel mogelijk in stand te houden.

Onder leiding van den Senaat en later van de Commissie van Acht werden in 1941 en 1942 clandestiene groentijden gehouden. Oude tradities werden zooveel mogelijk gehandhaafd.

Zelfs donderjolen en groentoneel werden ditmaal in een particulier huis gehouden. De Corpsdies in 1942 werd in het Westland gevierd. Het Collation en verdere feestelijkheden in de Lier waren zeer geslaagd.

Vanaf Mei 1943 houdt echter eigenlijk ieder georganiseerd Corpsleven op te bestaan. Het was voor de Studenten toen niet meer mogelijk zich zonder gevaar op straat te vertoonen. Het aantal arrestaties steeg met den dag. Toch zag de Commissie van Acht, die de taak van den Senaat grootendeels had overgenomen, nog kans om op 22 Maart de Corpsdies op zeer bescheiden schaal in het Kalfje te Amsterdam te organiseren.

Het zou onverantwoord zijn dit korte overzicht over de periode tot de bevrijding te sluiten, zonder even in gedachten stil te staan bij de velen die ons ontvielen.

Een 70-tal leden van het D.S.C. is in deze jaren in den strijd voor de vrijheid of op weg naar die vrijheid om het leven gekomen. Velen daarvan gaven hun beste krachten aan het D.S.C., vooral gedurende de oorlogsjaren. Grootendeels door hun werk en offers neemt het D.S.C. in de geschiedenis van het studentenleven en verzet gedurende de oorlogsjaren voor ons Vaderland en onder de andere Universiteiten een bijzondere plaats in. Niet alleen omdat door de staking Delft het voorbeeld en den stoot voor het studentenverzet gaf, het is juist om dit vanaf deze plaats eens uitdrukkelijk te releveeren, nu hierover vaak andere opvattingen zich trachten te doen huldigen, ook op andere wijze gaf in het bijzonder het D.S.C. een voorbeeld van strijdvaardigheid. Wij herdenken hen, die daardoor den naam van het D.S.C. voor de toekomst onuitwischaar maakten.

De periode na 5 Mei 1946 kenmerkt zich door twee groote feiten. Aan den eenen kant den grooten strijd over de wijze en vorm, waarin het D.S.C. na den oorlog zou voortbestaan. Zou het D.S.C. het overkoepelend lichaam worden voor alle Delftsche Studenten en zouden de ondervereenigingen voor iederen Delftenaar opengesteld moeten worden, of zou weer het D.S.C. in zijn ouden vorm voortgezet moeten worden.

Onder leiding van de Adviescommissie van den Senaat werd plan op plan gemaakt en verworpen. Uiteindelijk werd het reorganisatieplan van den Senaat goedgekeurd, dat voor één keer aan de leden van S.V. en S.S.R., die aan de manifestaties van het Corpsleven wilden deelnemen de gelegenheid gaf zonder eenigen vorm van kennismaking lid van het D.S.C. te worden.

Tegelijkertijd werd de materiele opbouw van het Corps, aanvankelijk door de financieele commissie begonnen, krachtig ter hand genomen. Niettegenstaande de bijzonder slechte financieele positie waarin het Corps verkeerde en nog steeds verkeert, konden mede door het groot aantal leden de contributies op een ongekend laag peil gehouden worden.

Het ligt niet in mijn bedoeling om deze maanden van internen strijd hier verder uitvoerig te behandelen, echter wel de consequenties, die door de uitvoering dezer plannen zijn ontstaan.

Immers dit jaar heeft het Corps, niettegenstaande voór het eerst helaas een numerus clausus voor eerstejaars moest worden toegepast, binnen enkele maanden een ongekenne ledenaanwas gekregen en is een van de belangrijkste principes, die ons Corps huldigt, n.l. de **groentijd**, voor verschillende groepen losgelaten.

Of deze maatregelen juist geweest zijn, zal pas later beoordeeld kunnen worden.

Nu kan slechts de periode na September critisch worden beschouwd. Het beeld, dat het Corps dan biedt is op het eerste gezicht weinig bemoedigend. Nog nooit in de geschiedenis heeft het D.S.C. een zóó groot aantal leden gekend. En deze plotselinge groei brengt groote gevaren met zich mee.

Wij zien dat voor velen, die het Corpslidmaatschap verkregen hebben zonder groentijd en waarvan de meesten hier reeds langer in Delft studeerden, het Corps niet beteekent, hetgeen het voor hen beteekenen moet.

Nog te veel wordt het Corpsleven door hen beschouwd als een plezierige aanvulling van hun drooge dagelijksche bestaan en nog veel te weinig gevoeld, dat het Corps een conglomeraat van personen moet zijn, die geen passieve houding moeten aannemen, maar actief moeten meewerken tot den opbouw en het in stand houden van een bloeiend Corpsleven.

De „Kennismaker” neemt nog steeds een bijzondere plaats in het Corpsleven in. Hij zal dienen te beseffen, dat het Corpsleven totalen inzet van zijn persoon eischt. Indien dit het geval is, dan zal ook hij in deze gemeenschap ten volle worden opgenomen. In deze gemeenschap, het D.S.C. genaamd, dat wel eens exclusief genoemd wordt, is echter plaats voor iedereen, die het zoo juist gestelde in de practijk wil brengen.

In deze exclusiviteit, die het D.S.C. vaak wordt verweten, schuilt juist zijn kracht. Wanneer men een gelegenheid

zoekt, waar men zonder veel moeilijkheden gezelligheid kan vinden of kunst en sport kan beoefenen, dan zal men moeten ervaren, dat aan een lid van het D.S.C. meer eischen worden gesteld, dan aan die van een normale gezelligheidsvereniging.

Critiek en moeilijkheden zal steeds iedereen in het D.S.C. op zijn weg vinden. Want juist door deze critiek, waaraan ieder Corpslid, welke functie hij ook bezit, bloot staat, vindt de schifting in deze gemeenschap plaats.

Wanneer deze grondbeginselen, die in den groentijd een aanvang nemen losgelaten zouden worden en het Corps zijn exclusiviteit zou verliezen, dan heeft het Corps geen reden van bestaan meer.

Nogmaals, wanneer men goed beseft welke gevaren aan het groot aantal leden en de daaruit voortspruitende verslapping en vervlakking reeds zijn ontstaan en zich nog verder kunnen ontwikkelen, dan zal indien niet scherper dan ooit in het Corps de critiek en onderlinge opvoeding, de selectie versterkt, het Corps het slachtoffer worden van deze plotselinge en onnatuurlijke groote groei.

Aan al diegenen, die zoo snel klaar staan met hun critiek op het Corps en dit als een reactionnair bolwerk beschouwen zou ik willen toevoegen: Beseft Gij wel, welke concessies aan zijn tradities het D.S.C. reeds dit jaar gedaan heeft. Deze lieden verwijten het Corps, dat het niet algemeen is. Maar bij dit niet algemeene speelt niet het verschil in geloof of financieele positie een rol, zooals zij dit trachten voor te stellen, echter gelukkig wel een verschil in mentaliteit en karakter.

Na deze meer algemeene beschouwingen wil ik thans de verrichtingen van de diverse Corpscommissiën en ondervereenigingen de revue laten passeeren:

De Stem- en Schouwburgcommissie moest opnieuw samengesteld worden doordat de vorige commissie niet meer in Delft terug kwam. Vooral het eerste gedeelte van haar naam deed zij eer aan. Zij wist onder de meest moeilijke harts-tochtelijke stemmingen een prijzenswaardige objectiviteit te bewaren. Zelfs stemmingen voor het hoogste college wist zij met een mathematische nauwkeurigheid te leiden en te tellen.

De Commissie tot Redactie van het Officieel Orgaan van het D.S.C. „De Spiegel” tracht op een lofwaardige wijze weer haar blad het oude peil te doen bereiken. Hierbij heeft zij te kampen met bijzonder weinig goede inzendingen van de leden. Mede door haar jonge ¹¹⁾ Redactie en door het kleine aantal actieve Eereleden is de inhoud van het blad vaak nog niet zooals het gewenscht is. Een gunstige uitzondering hierop vormde het speciale Senaatsnummer in Januari uitgegeven, geheel geschreven door den Senaat en zijn Eereleden, dat tevens als opwekking voor de leden bedoeld was. De wijze, waarop deze jonge Redactie echter de vele moeilijkheden ook van materieelen aard weet te overwinnen is een vermelding waard. Indien ook de leden meer gaan beseffen, dat niet slechts de „Spiegel” door haar Redactie moet worden volgeschreven, zie ik de toekomst met vertrouwen tegemoet.

De Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak wist niettegenstaande zij dezelfde laksheid van de leden ondervond nog op tijd met een fraai boekwerk voor den dag te komen. Met groote voldoening kan dit feit hier genoemd worden. De prestatie door de Redactie geleverd om nog voor de Kerstvacantie in ongeveer 6 weken, niettegenstaande papier- en linnenood dit boekwerk uit te geven is enorm en gaarne worden daardoor de ontstane vaak hinderlijke drukfouten, die dit boekwerk ontsieren, vergeven.

De Societeit „Phoenix” kan met voldoening terugzien op de materieele verbetering, die sinds de opening plaats vond. Boden de zalen bij de opening een troosteloozen aanblik, zonder meubilair, bekleeding en eenig comfort, allens werd hierin verbetering aangebracht en verkrijgt de Societeit een meer normalen aanblik. Hetgeen het Bestuur op dit gebied in dezen korten tijd bereikt heeft en in de komende maanden nog hoopt te bereiken getuigt van haar groote activiteit en doortastendheid.

Anders is het echter gesteld met het Societeitsbezoek. Was het Societeitsleven vroeger steeds het middelpunt van het Corpsleven en de waardemeter van hetgeen in het Delftsch Studenten Corps leefde, nu is dat slechts een zwakke afspiegeling hiervan. Indien men 's avonds door de leege zalen doolt zou men niet denken, hier in het middelpunt van een bijna 1000-koppig Corps te zijn.

Slechts bij enkele gelegenheden zooals bij Almanak-uitreiking en wijn-verloting vindt men, indien het drankgebruik aan banden gelegd wordt, iets van het oude sprankelende Societeitsleven terug. De toestanden op de Societeits-Dies, waar voor het eerst het drankverbruik vrij was tarten iedere beschrijving.

Nog te veel wordt de Societeit als eethuis beschouwd en vergeet men dat hier het oord is, waar men elkaars opvattingen en ideeën leert becritiseeren en waardeeren en waar men vrienden voor het leven maakt. Hier op de Societeit Phoenix kunt U Uw levenskracht en levensblijheid uitvieren.

Het D.S.M.G. „Apollo” heeft dit jaar een aantal waardevolle krachten aan de weinig overblijvende oudere leden kunnen toevoegen. Het Armenconcert evenals het Heerenconcert bewezen, dat deze nieuwe krachten niet alleen goed musiceeren, maar zich ook reeds aan den sfeer kunnen aanpassen.

De opvoering en het bal, dat „Apollo” in Maart gaf, bewees, dat het Bestuur, behalve zijn leden leiding in het musiceeren te geven ook in staat is een stijlvol en zeer geslaagd bal te organiseeren. Deze lofzang op „Apollo” zou niet compleet zijn, indien het D.S. Choor „De Bourdon”, dat zooveel bijdroeg tot het slagen van deze uitvoering hier ongenoemd zou blijven.

Het D.S.T.G. kan terug zien op een zeer geslaagde tooneeluitvoering in Februari. Niettegenstaande het geven van twee korte stukken op een avond het gevaar met zich mee brengt iets van een Cabaret-uitvoering in te houden, werd dit door den inhoud en het spel, wat op een bijzonder hoog peil stond, geheel gelogenstraft.

Het bal dat na afloop werd gehouden behoefde niet onder te doen voor de beste, die dit Gezelschap voor den oorlog organiseerde.

Het D.S.D.G. Vrije Studie kan nog steeds niet veel belangstelling voor zijn lezingen trekken. Of dit de oorzaak is doordat tegenwoordig de Corpsleden vrijwel iederen avond een lezing van verschillende gezelschappen kunnen bezoeken, of doordat de onderwerpen, die behandeld worden slechts voor een te kleinen kring van belang zijn valt moeilijk te zeggen. Het Bestuur zal zich ernstig moeten beraden of het misschien geen aanbeveling verdient — niettegenstaande het oorspronkelijke karakter van „Vrije Studie” hierdoor wellicht iets verloren zal gaan — in het vervolg sprekers over meer actueele onderwerpen uit te noodigen.

De D.S. Debating Club ziet kans met zijn lezingen over actueele vraagstukken door vooraanstaande politici volle zalen te trekken. Te betreuren is, dat bij deze lezingen, die voor alle ingeschrevenen aan de T. H. toegankelijk zijn het debating karakter vrijwel geheel verloren gaat.

De D.S.R.V. „Laga” zal na deze jaren weer moeten trachten haar reeks van overwinningen voort te zetten. Behalve, dat Laga te kampen heeft met een groot tekort aan oude roeiers en coaches heeft het ook nog groote materieele zorgen. Moge dit Lustrum voor Laga met zijn groot aantal jonge roeiers een succesvol jaar worden.

De Studenten Caroussel Vereeniging te Delft kan het zonder eigen manege en paarden voorloopig niet verder brengen, dan het organiseeren van lezingen voor haar leden. De vooruitzichten om rijgelegenheid in den Haag te verzorgen zijn echter gunstig.

De Sportverenigingen zijn door de nieuwe krachten aanzienlijk versterkt. De D.S.S.G. en A.V. „Odin” gaat dan ook met goeden hoop de a.s. Inter-academiale tegemoet.

De D.S. „Voetbalvereniging” is vooral op inter-academiaal gebied zeer actief.

De „Ijsclub” wist het niet verder te brengen dan het voorbereiden van een vossenjacht, die tenslotte afgelast moest worden. Haar Bestuur maakte zich verdienstelijk door gedurende de vorst-periode dagelijks op de Societeit Phoenix een weerbericht te publiceeren.

De D.S.H.C. speelt nog steeds eerste klasse competitie. Vooral het vierde elftal weet behalve het spel den juisten geest te handhaven. De D.S.H.C. kon slechts door doel-

schoten door zijn tegenstander in de finale van de eergisteren gehouden interacademiale uitgeschakeld worden.

Het D.S.L.T.C. hoopt dit voorjaar haar activiteiten weer te kunnen aanvangen.

De D.S.R.C. kan haar oude internationale peil nog niet bereiken.

Van de D.S. Weerbaarheid is het Bestuur na den oorlog uit Delft verdwenen. Plannen bestaan om zeer binnenkort een nieuw Bestuur te vormen en met het oog op de a.s. interacademiale schietwedstrijden de activiteit weer op te vatten.

De D.S.A.F.V. meent zijn duistere activiteiten wegens materiaal gebrek van den donkeren kamer naar lezingen te moeten verleggen.

De D.S. Schaakclub trok vele enthousiaste schakers bij simultaan wedstrijden naar de Societeit Phoenix.

De activiteiten van het D.S.M. moeten zich tot fietsen beperken.

De D.S. Alpenclub wist dit jaar voor Delft de interacademiale te winnen. Het enthousiasme voor deze vereeniging wordt nog iets getemperd door de heerschende moeilijkheden aan buitenlandsche reizen verbonden.

Mijne Heeren,

Uit de beschrijving van de activiteiten van Corpscommissiën en ondervereeningen zal het sombere beeld hetwelk ik U in de inleiding heb moeten geven over de gevaren, die door de plotselinge aanwas van leden ons bedreigen voor U allen hoopvoller geworden zijn.

Moet het leven op de S.P. nog actiever en bruisender worden, in de meeste ondervereeningen is een duidelijk stijgende en hoopvolle lijn te bespeuren.

En dit Mijne Heeren, is voldoende om ons tot vreugde te stemmen. Immers de ondervereeningen zijn de bouwstenen van het Corps. Indien U allen Uw beste krachten geeft om deze stijgende lijn te blijven volgen, indien U allen beseft, dat U trotsche dragers bent van vele tradities en wanneer U evenals de honderden Reunisten die a.s. Zaterdag naar Delft zullen komen het D.S.C. zult gaan beschouwen als een product van Uw werk en toewijding, dan zal het D.S.C. verjongd uit deze jaren te voorschijn komen en zult U later met voldoening kunnen getuigen, dat U medegewerkt hebt aan den heropbouw van dit Corps in deze moeilijke en beslissende periode.

Mijne Heeren, Ik stel U voor met mij Uw glas te heffen en een dronk uit te brengen op de toekomst van het D.S.C.

De Senaat, bijzonder vermoeid door afgeloopen dagen, heeft besloten eenigen tijd met vacantie te gaan. Gedurende dezen tijd zal de Senaat noch mondeling, noch schriftelijk, noch telefonisch, noch telegrafisch te bereiken zijn.

Er van overtuigd zijnde, dat de loopende zaken dienen te worden behartigd, zullen de vijf jongste Eere-leden, t.w. de Heeren H. W. L. Heyning, P. F. de Bordes, N. A. Stigter, G. M. Kramer en A. J. Ott de Vries, de plaats van den Senaat tijdens diens afwezigheid innemen.

Namens den Senaat,
W. H. VERLOOP, Secretaris.

Herdruk Herdenkingspiegel.

Maandag 25, Woensdag 27 en Vrijdag 29 Maart zal van 5 tot 7 uur in de voorzaal van de Societeit „Phoenix” een herdruk van het herdenkingsnummer van „De Spiegel” gekocht kunnen worden à f 2.— per nummer.

Namens de Redactie,
W. VAN LUTTERVELT, Griffier.

Met ingang van Maandag 25 Maart zullen de Leeszaal en Bibliotheek van de Societeit „Phoenix” geopend zijn van 11 tot 22 uur.

Op Dinsdag 26 Maart zijn de Leeszaal en Bibliotheek na 19 uur gesloten.

Namens het Bestuur,
W. VAN LUTTERVELT, Bibliothecaris.

SPIEGELBEELD VAN DEZE WEEK.

Serie: Belangrijke Nederlanders.

No. 8.

R. von Nordheim werd in 1919 te Amersfoort geboren en sleet daar het eerste deel van zijn leven. Hij bezocht er de bijzondere openbare lagere school en hoewel hij in enkele vakken excelleerde, zoo vermeld zijn Kerstrapport van 1928 een 8 voor sloyd en een 8+ voor Schrijven, doubleerde hij toch de zesde klasse. Hij slaagde een jaar later echter vlot voor zijn toelatingsexamen voor de Rijks H.B.S. in Amersfoort.

Over zijn H.B.S.-tijd valt weinig te vermelden. Hij passeerde vlot de eene klasse na de andere en behaalde in Juli 1932 den tweeden prijs bij de school-zwemwedstrijden in het nummer 3 x 25 meter wisselag-estafette voor zijn stadgenoot en lateren vriend, den Heer P. Hinse.

Toen hij in Juli 1937 zijn eindexamen behaalde met een cijferlijst, die niet boven het middelmatige uitkwam, stond von Nordheim's plan onmiddellijk vast. In zijn jeugd was het namelijk steeds zijn liefhebberij geweest in de zandbak te spelen, en later op het strand muntte hij uit in het graven van ingewikkelde gang-sysemen. Wat kon hij beter doen dan de studie van mijnbouwkundig ingenieur te Delft op te vatten!

Hoewel hij zich niet bijzonder tot het Delftsch Studenten Corps aangetrokken voelde, reeds toen was von Nordheim een voorstander van één algemeene studentenvereeniging, liet hij zich toch in September 1937 voor het Corpslidmaatschap inschrijven.

Zijn pad ging in het begin niet over rozen, maar toch wist hij zich in September 1940 van een Commissarisplaats in het Bestuur der Societeit „Phoenix” te verzekeren.

De Schouw meldt bij die gelegenheid van von Nordheim (zie „De Spiegel” 17e Jaargang No. 5):

De laksche leden
hoewel gauw tevreden
dulden geen eigenheimer ei,
geen Noordsche
stuursche hoovaardij
uit ruwe rauwe mond!

Tegenwoordig vindt de Delftsche Studenten Debating Club in von Nordheim een uitstekend voorzitter, die zijn eigen interesses in dit verband uitstekend naar voren weet te brengen.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat verschillende psychiaters en doktoren de eigenaardige wiegelende gang van von Nordheim en de merkwaardige draaiingen van het hoofd toeschrijven aan een poliep, die zich in de evenwichtsorganen vastgezet heeft en dat von Nordheim eenige dagen geleden in Den Bosch carnaval vierde en nu met een ernstige en bijzonder pijnlijke mondziekte behept is.

Meleager.

In de derde klasse lagere school kwam Rik voor me te zitten en vanaf dat oogenblik was het mijn voortdurende taak gommetjes en kroontjespennen op zijn ooren te leggen. Want zijn ooren waren van boven omgebogen, zoodat aan elk een vrij breed, horizontaal vlak zat. Dan draaide hij zich boos om en zwaaide met de groote handen, die aan zijn dunne armpjes zaten.

„Tik zal je wel krijgen straks” fluisterde hij dan heesch. En als de onderwijzer hem tot de orde riep: „Tach, mijnheer ik doe niks”. Hij had namelijk de eigenaardige gewoonte zijn zinnen altijd te beginnen met „ik” of „Ach”, waarbij hij zijn lippen met een smak opende, zoodat het klonk als „tik” en „tach”.

Weldra verhuisde ik naar een andere stad, maar daar ik nog al eens van hem droomde, was ik hem nog niet vergeten, toen ik hem in 1941 onder de N.A.S. ontdekte. Rik was een lange stijve jongen geworden met een groot hoofd, speciaal een enorm half rond voorhoofd, en met slungelige, lange armen, aan het eind waarvan zijn reuschachtige handen bungelden. Maar het meest opvallend waren toch nog steeds zijn horizontaal omgeklapte ooren. Om deze redenen en om zijn gesprekken, die nog altijd met tik of tach begonnen, had hij het bijzonder moeilijk in die dagen. Al gauw verdween hij dan ook uit den omloop.

Ten derde male zag ik hem terug in October '45, toen hij tot de kennismakers behoorde. In de half leege zalen ontmoette ik hem eenige malen en het scheen me toe, dat hij zijn oude wrevel tegen mij overwonnen had. Eenmaal ging ik zelfs mee naar zijn kamer en door dat korte bezoek werd me later veel duidelijk. Te midden van de gebruikelijke onbelangrijke meubelen had hij daar vier of vijf klokken. Een daarvan was een prachtige Friesche staartklok, waarbovenop drie blauwe vazen te pronk stonden op horizontale vlakjes. Het geluid hing zwaar en heerschend in de kamer: „tik-tak, tik-tak”.

Een paar dagen later was het vol en levendig in de voorzaal Rik was in de Haardkring gehaald en toen het wat schemerachtig werd kwam iemand op het lumineuze idee hem als candelaber te gebruiken. Op dat moment zag ik hem staan met een kaars midden op zijn hoofd en een op elk van zijner ooren. In de schemering was weinig van zijn gezicht te onderscheiden. Alleen op zijn blauwig voorhoofd wierp een licht van de middenzaal een vlek in den vorm van een maansikkel. Zijn handen hingen weer aan zijn slappe armpjes voor zijn lijf met de te smalle heupen. Deze impressie facineerde me ongemeen, tot zich flitsend de gelijkenis aan me openbaarde. „De hangklok” mompelde ik en ik moet eenige minuten naar hem gestaard hebben, geboeid door de merkwaardige gelijkenis en aangegrepen door een denkbeeld dat tot nog veel merkwaardiger conclusies voerde. Gij herinnert U wellicht het verhaal van Meleager, den koningszoon uit Calydon, wiens levenslot door de Moiren verbonden was aan een stuk brandhout. In een twist doodde hij twee ooms en om hem te straffen wierp zijn moeder het stuk hout in den haard. Door een inwendig vuur verteerd viel Meleager neer en toen het houtblok tot as verviel blies Meleager den laatste adem uit.

Welnu, onmiddellijk ontwikkelde zich de gedachte om aan zijn gedrag na te gaan, waar de gelijkenis met de klok werkelijk ophield. Merkwaardigerwijs waren de eerste woorden die mijn afgetrokkenheid doorboorden: „Tach... tik hou 't niet langer uit!”

Die avond ging ik weer met hem mee en toen hij zich neer gezet had in een luie stoel, hield ik plotseling de slinger van de Friesche klok vast. Ik keek om; Rik zat te slapen! Ik liet de klok rustig een kwartiertje staan en bracht hem toen weer op gang. Rik werd wakker en vatte meteen het gesprek op waar we gebleven waren. Op mijn horloge was het half twaalf, toen de hospita kwam waarschuwen dat zijn kruik klaar lag. Rik keek verontwaardigd op: „Tach, maar juffrouw. U bent een kwartier te vroeg”. Ik merkte op dat hij hierbij op geen zijner klokken keek, hij had een zuiver tijdsinstinct, dat nu echter een kwartier achter was geraakt. We bleven zitten praten en ik wond me op over de houding der kennismakers.

DELFTSCHE SCHOUW

Met baarden, snorren, sikken,
Komen Reunisten likken,
Blijven weer op Phoenix plakken
Afgeschreven ouwe zakken.
Wat een lol en wat een gijn
Weer eens vrijgezel te zijn.

Maar Ver Loren is verloren.

Van der Hoeven
Loopt te snoeven,
Het belang van roeien
Op te schroeven.

Van goud op snee
naar benee
tot Commissaris B.
Sjahrir-marionet,
Ga op tijd naar bed!

..... De kuif glad op de kop
Staat de Vlamingo, hij is op
En top de jonker — of ofcier
Te paard, floret, met fluimezwier
Verbergt hij non-actief-zijn
Van achter groote neus met gif venijn
Zoo meesterlijk, dat menig kring
Bedwelmd wordt door zijn schittering.
Maar Delftsche Schouw wordt niet verblind
En gruwet bij wat hij door de kijker vindt,
Almanak en Polloschap, versmaad, verpand.
Vindt deze huichelaar nog tijd voor Zwitserland.

„Over een paar weken ben jij even lauw en kortzichtig als zij,” verweet ik hem.

„Tik geloof van niet.”

„Nou, ik voorspel het je en het is kortzichtig, want jullie zien niet dat je in een gemeenschap geplaatst wordt, niet om daar enkel en alleen individu in te blijven, maar om ook een deel van je tijd op te offeren aan de gemeenschap.”¹²⁾

„Tach, maar daar word je niet beter van.”

„Als jij wat voor die gemeenschap, waartoe je zelf hoort, doet, welke het ook is, dan werk je immers ook voor jezelf, stomme idioot!”

„Tik weet niet of dat wel effectief genoeg is.”

„Zie je wel dat je kortzichtig en lauw bent. Over een paar weken lig jij er ook naast zonder het flauwste besef, wat je eigenlijk verloren hebt.”

Rik ging even de kamer uit en ik verzamelde intusschen steeds meer argumenten en beschuldigingen en op het laatst was ik in een soort razernij. Opeens greep het denkbeeld me aan misbruik, nee gebruik te maken van mijn wetenschap, van mijn macht over dit leven. Ik ging naar Riks bureau en nam een zware pressepapier op. Haast zonder bewustzijn zette ik een stoel onder de Friesche klok en sloeg met volle kracht op het uurwerk, beukte drie-, viermaal mijn moker op glas, wijzerplaat en raderwerk. Toen brak het besef door van wat ik gedaan had. Ik kroop weg in een hoek van de kamer, wachtte langen tijd zonder me te bewegen. Overwegende, dat het drie uur in den nacht en dus donker en stil was op straat, vloog ik op eens de kamer uit en botste op de overloop met volle vaart tegen Rik op, die rustig uit het toilet kwam.

H. C. G. LANGEMEIJER.

REISINDRUKKEN

Rrrrr! Dicht aaneengeregen streepten de boomen in een rrrr--tempo voorbij. Hansje kon goed motorrijden en ik genoot. Af en toe, als Hansje over een steen reed, kon ik over de toppen der boomen heen het prachtige landschap bewonderen, dat zich tengevolge van onze snelheid in een reeks kleurige horizontale strepen en banden transformeerde. Ongeveer tien kilometer vóór elk kruispunt liet Hansje de claxon loeien en hij hield pas op als het kruispunt een halve minuut later tien kilometer achter ons lag.

„Hoe hard rijden we?” vroeg ik.

„Veertig” zei Hansje.

„Je liegt” zei ik.

„Nee”, zei Hansje, „ik bedoel per minuut”. Bij die drieste woorden verbleekte het nummerbord zoodat de cijfers nog slechts vaag te zien waren. Ikzelf werd nu toch een beetje ongerust.

„Zie je dat meisje daarginds wel op den weg staan?” informeerde ik.

„Natuurlijk”, zei Hansje, „ze staat er midden op”.

Ze bleef er middenop staan en was, in hoekmaat gezien, in een oogwenk van één tot honderdtachtig graden aangegroeid. Snel achter mij ziende ontwaarde ik het meisje over een goede honderd meter weglengte uitgesmeerd; Hansje had niet eens met zijn oogen geknipperd en ik vond hem wel wat erg wreed.

Lang konden mijn gedachten zich daar echter niet mee bezighouden want plotseling had ik een piepjonge ooievaar in de hand. Nogmaals omkijkende zag ik Ma ooievaar in haar nest op het dak van een boerenhofstede een vreeselijk misbaar maken, omdat een mensch zich ditmaal met haar babies bemoeid had.

Ik schudde het ondiep van mij af en mompelde verbaasd iets als: „Wat gebeurt er nou in 's hemelsnaam”.

„We vliegen”, zei Hansje, die mij verstaan had en op een toon alsof de motorfiets nu pas zijn eigenlijke functie opgenomen had.

„Waarheen?” vroeg ik weer zoo onverschillig mogelijk.

„Naar Indië”, zei Hansje. Dat vond ik flauw want we hadden afgesproken vóór etenstijd terug te zijn wat nu natuurlijk niet kon, want Hansje zou in Indië vast en zeker willen blijven rijsttafelen. Ik dreigde met uitstappen, wat hem echter niet raakte. Ineens werd mijn aandacht door iets anders getrokken.

„Wat is dat daar voor ons?”

„Een spitfire,” was Hansjes antwoord; „let op we gaan tusschen de propellerbladen door. Ik deed mijn oogen dicht, hoorde een gefluit en de harde klap van een der propellerbladen die het achterlicht wegsloeg. Tot mijn groote verwondering gaf hij toe dat hij nu wel wat roekeloos reed en hij besloot te dalen en naar huis te gaan.

De landing verliep gunstig door 't dak van een oude schuur, dat niet de minste weerstand bood; door de geopende deuren reden we naar buiten en kwamen weer op den weg.

„Hansje! Idioot!! Je rijdt in die afgrond,” schreeuwde ik plots ontzet, want we hadden nu geen vliegsnelheid meer.

„Allicht,” sprak Hansje, „dat is de kortste weg”.

Dat waren zijn laatste woorden: het volgende oogenblik hadden we den afgrond bereikt waarvan bodem noch overkant te zien waren, en zeilden het heelal in. Eén moment kreeg ik een raar gevoel in mijn maag, toen verloor ik het bewustzijn. ....

G. ALBERDA.

Hiermee was het echter nog niet afgelopen voor Hansje en zijn metgezel: want er is een hiernamaals, waarin zij de namen Hjalmar en Patapouffe dragen. Leest U maar:

Holaaa... „La vie est à monter et non pas à descendre” en 't viel Hjalmar dan ook niet moeilijk uit zijn lange vallen te concludeeren, dat zijn laatste adem inderdaad de laatste was geweest. De opeenvolging van tijd en plaats is vergeleken met vóór zijn dood 90° gedraaid — dat went vlug genoeg; en ook 't feit, dat hij met iemand praat die langs de wolken naar beneden schiet.

De iemand stelde zich voor als Patapouffe en vertelde, dat

hij na een hengeltocht met eenige vrienden en een auto in de vaart gereden was; dat was een smak geweest en sindsdien was hij alleen verder gesmakt. Zijn hengel had hij nog in den hand. Hjalmar vroeg excuus, daar 't bij hem slechts een geval van de laatste rustige adem was geweest.

Zij kwamen te spreken over het einddoel van hun val en bekenden beiden te hopen op de hemel en te vrezen voor de hel; want nu ze wisten van een voortbestaan na den dood, was hunne overtuiging, dat de hemel of de hel de eenige en een gemakkelijke keus was... zoo daar althans sprake van kon zijn. Toen zij een emaille-hand passeerden, die als een verloren gedachte in de lucht hing en naar beneden wees, knikte zij elkaar verheugd toe van „nog steeds goed te gaan”. In het besef van de ongewisheid van hun bestemming besloten zij zich onderweg te gedragen normaal en als op een toevallige reis; eenmaal aan het eind van hun weg gekomn, konden ze altijd nog zien wat hen wachtte. Patapouffe trok zich dit gesprek zeer aan en Hjalmar merkte hoe zijn reisgenoot uit iedere porie zweette toen deze hem plotseling bij den hand vatte en een luchtziek dier aanwees, dat even onder hen met geringere snelheid viel. Het bleek een lama uit Artis.

Op diens verzoek — hij voelde zich eenzaam en kende heg noch steg — werd de valbeweging van de lama versneld en gekoppeld aan die van Hjalmar en Patapouffe door hem aan den hengel te binden — de lama beweerde last te ondervinden van zijn vacht, waar de verharde korsten vuil in staken als staartjes in 'een hermelijnen mantel. Zij vervolgden dus gedrieën hun weg: benedenaan Hjalmar en Patapouffe, iets hooger meesleepend de lama aan den hengel.

Allereerst zagen zij een oud man langzaam vallen. Hij maakte den indruk aan den rand van den weg te zitten en zich wel daar thuis te gevoelen. Als feestneuzen staken 2 hoorntjes door zijn weerbarstige krullen en zijn kin was zacht gebed in de watten van een overvloedigen baard; peulvruchtige eksterogen keken als „enfants terribles” onder de barokke plooiing van een lang gewaad. Hij noodde hen hun val te vervolgen met een wijd gebaar van zijn magere arm. Niet lettend op de overbodigheid van die armzwaai, knikte Hjalmar den man in dank vriendelijk toe en ook Patapouffe bracht de hand halverwege zijn geruite pet, maar de lama die iets later voorbij kwam, spuwde den argeloozen stok pal in het gelaat, waarop deze hen een onvriendelijk iets achterna schreeuwde. Hadden ze gehoord onder welke woorden de bespogene de kwijl uit zijn rimpels hoosde, dan hadden ze geweten, dat hij niet zoo eerbiedwekkend als zijn baard, noch zoo achterbaksch als zijn hoorntjes deden vermoeden.

En toen... toen zagen zij op ongeveer gelijke hoogte maar maar sphaeren ver weg, een meisje ¹³⁾ vallen. Zij viel zooals zij haar liefde en geest gegeven had: tusschen de golving van donkere haren was haar gezicht een zoete monophone melodie; een symphonie was haar expressie, waar als een juichkreet de bloes van haar wangen klonk — haar oogen vielen van klank en kleur, haar neusje de boog van een zilveren deining, en in de koraalvang van haar tanden was het paar van lippen als de herhaling in het slotaccoord. Cesare ontbrak, maar in droomen en droom vinden zij samen de hemel, waar bij de wake van hun oogen slechts de wijde eenzaamheid van een verborgen hellehoekje woning is.

De diepte van deze grenzenlooze scheiding peilend, sloeg Hjalmar de oogen op naar zijn voeten; maar Patapouffe, die in streven en liefde de complexe onschuld van een stalen geloofsbelijdenis verloren had, probeerde het meisje te bereiken met een hoog fluitgeluid, dat verloren ging in de vaart van hun val. De lama, die schaapachtig aan het meisje voorbij ging, verstoorde een gesprek, waar de mijmering van Hjalmar en de lustlooze bavardie van Patapouffe weinig kansen aan had geboden, door een angstig rukje aan den hengel, zoodat zij ineens in spannend rechtvoor zich uit naar beneden keken.

Daar zagen zij vanuit het niet op hen af schieten een landmerk, achter zich aansleepend een concave woonplek van wemelende wriemel gevuld: het einddoel, 'n ontzakwekkende holdingering recht op hen af wentelend... en zij vreesden een fantastische klap.

Zij kwamen weer bij.

En toen de lama zijn oppasser weer zag, en de hekken en de bezoekers met zalige beschuit, zeide hij belooning te vinden naar leven — hier in den hemel.

En Patapouffe wiste de transpiratie uit de rand van zijn pet en ontdeed zich van boord, jas en dasje, omdat hij liefst naakt aan de hittige kwelling van vuur en van vlammen vrij spel gaf — hier in den hel.

Maar Hjalmar zag zijn Vader en Moeder en vrienden en voelde zich kiplekker — in dit leven.

Huuuhh — huuhhhh...

M. LUBBERS.

„Delft is weg!”¹⁴⁾

Schrikt U niet, lezer, zoo erg is het nog niet. Maar de hand van den man in het hokje, die juist mijn kaartje van een cirkelvormige opening voorzien had, doelde op een trein waarvan de schielijk kleiner wordende achterzijde bijna in de verte verdwenen was. Dat beteekende een half uur wachten onder de Rotterdamsche stationsoverkapping, waardoorheen je den hemel zoo fijn kunt zien.

Ik vleide me neer tusschen twee vreemd gevormde dames, op een dier groote banken waarop men dos-à-dos zit, zonder het te beseffen, daar een schot de ruggen der zitters scheidt. Dit verhinderde echter niet, dat ik getuige was van een gesprek dat aan geene zijde gevoerd werd.

Een mij bekende stem sprak woorden welke ten doel hadden iemand over te halen tot het communisme. Ik kon de stem niet zoo gauw thuis brengen; hij paste zeker niet bij een dier weinigen welke behooren tot mijn bekenden uit de linksche wereld. Ik wandelde dus om het schot heen en trof daar tot mijn verbazing mijn vriend en oud-Corpslid Olando aan. Zijn gezicht met de forsche neus glom vol vriendelijkheid toen wij elkander de hand drukten.

Op mijn desbetreffende vraag, antwoordde hij, dat hij zich bij de communisten had aangesloten, nadat hij, uit het buitenland teruggekeerd zijnde, op de Societeit cognac besteld had, die er niet was.

Vervolgens wendde ik mij tot zijn slachtoffer. De man had een mij vagelijk bekend gezicht en stelde zich voor: „Westra”.¹⁵⁾

„Pardon,????”

Zijn antwoord ging verloren in de volte welke ons inmiddels omspoelde en in een treinwagon drong, waarop Amsterdam stond.

Toen het dringen ophield waren we al bijna in Schiedam en ik bemerkte dat ik mijn oude en nieuwe connectie was kwijtgeraakt.

Vele vragen klopten door mijn brein, als waren het resonantiën van de cadens der wagenwielen: was dit de man die sommige auteurs tot wekelijksche schrijverij wist te drijven? Bestond deze mensch in werkelijkheid? Zoo ja, waarom had deze figuur dan nooit een protest geuit wegens onbevoegd afbeelden van zijn persoon? En wat was er gebeurd met mijn vriend Olando? Het communisme? Waar gaan we heen?

„Delft”, werd er geroepen.

Ik stapte uit.

Een hand uit een hokje ontnam mij mijn kaartje en ik spoedde mij de stationstrap af. Op de laatste tree gekomen voelde ik dat ik aan mijn mouw getrokken werd.

„Kom mee”, zei Olando en ging wijdbeens op straat zitten.

Hij haalde een groote paarsche melkstuiters voor den dag welke hij voor zich op straat legde.

„Drie keer pik”, sprak hij.

Op dat moment werd ik door Westra wild opzij geduwd. Uit een groote zak welke hij in zijn linker hand hield haalde hij knickers en nadat hij op eenigen afstand van Olando geknield was, begon hij op de paarsche stuiters te mikken.

F. W. DE VLAMING.

Delftsche nachten.

Weet ge nog, hoe in doodstille straten
Uw stappen klonken in holle nacht?
Hoe de echo steeds meeliep en ketste en kaatste
Om en onder de boomen van de oude gracht?

Weet ge nog, hoe een stortvloed van klanken
Als een ijzeren zee, als een koud kolkend vuur
Zich stortte over de huizen en daken
Als feestelijk spel vóór het zwaar-sonoor uur?

J. PETRI.

Hellekrans.¹⁶⁾

Slot.

(Inhoud van het voorafgaande: Het lijkt ons niet geschikt het geheele voorafgaande nogmaals te herhalen. U was toch al drie nummers achter met het lezen van het feuilleton. Wij koesteren een vaag voorgevoel, dat U gewacht hebt op dit slotartikel en dat U zoodoende het geheel ineens zou kunnen lezen, opdat U tijd zou hebben om te slapen, te eten, te Eten, te drinken, te zuipen, te feesten, te schitteren (door absentie). Maar U wilde toch kunnen meepraten over Jasper Aquarel, Fietje, Guinevere en Jodocus met de belletjes. Als U daartoe de mogelijkheid wil hebben, leest U de oude nummers maar na. Maar U verbrandde ze? U gebruikte ze?? U MISbruikte ze??? Weest U dan zoo genadig en lees niet verder, want dan zijn de volgende regels aan U vergooid).
Eenige krantenuitknipsels uit die woelige tijd.

CORRUPTIE IN DANSKRINGEN STUDENT VERMOORD!

Gisteravond bezocht een speciale correspondent het dansfeest, georganiseerd door den stadgenoot J. Helaas was het ons tot nu toe onmogelijk zijn verslag te publiceeren, daar hij van de bekomen verwondingen nog niet is hersteld. Uit een interview, genomen tusschen twee toestanden van bewusteloosheid, is ons gebleken dat er zich een walgelijke misstand ontwikkelde in het hart onzer oude stad.

Tot rijpheid gekomen.

Het bleek dat dit gezwel tot rijpheid moest komen. En zelfs losbarstte. Uit studentenkringen kwam er reactie tegen dit „dans exces”, gisteravond om een uur of twaalf. Helaas is daarbij een ongeluk gebeurd en is de alom geziene student W. het slachtoffer geworden van zijn roeping. De hoofdinspecteur van politie, die op het oogenblik het onderzoek leidt, verklaarde dat er reeds arrestaties verricht zijn.

Ons bezoek aan cel 1013a.

Bij ons bezoek aan eenige gearresteerden viel ons het meest op de houding van mejuffrouw F., di verdacht wordt van de moordaanslag op student W. (men prevelt tevens: op zijn vijf broers).

„Hebt U deze moord gepleegd”, informeerden wij belangstellend.

„Nee”, zei mejuffrouw F. „trouwens hij is heelemaal niet dood, hij is alleen maar weggegaan omdat hij zijn gezicht heeft verloren.”

Tot zoover dit krantenartikel. Van belang op de amoraliteit van dit tijdperk publiceeren wij ook nog een artikel uit het Studenten weekblad „Het Kijckghlas”.

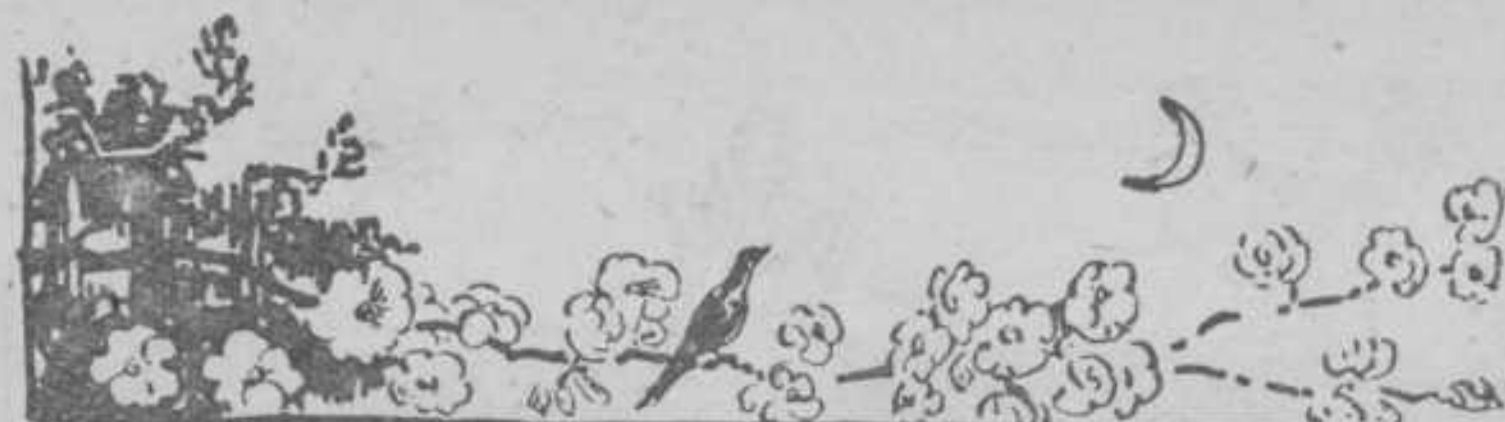
Mijnheer J.,

Zou het niet mogelijk zijn, dat de volgende feesten door U georganiseerd minder rommelig zijn? Ik ben minstens vijfmaal over uw lijken gestruikeld.

U mijnheer de hoofdredacteur dankend, voor de plaatsruimte, etc.

Wat of er meer gebeurd is met Jasper en Aquarel is een raadsel. Velen beweren dat ze gevluht zijn. Maar het was mij onmogelijk een ooggetuige te vinden. Trouwens, zooals al eerder opgemerkt werd, (maar U las toch immers het feuilleton niet?) de objectiviteit van een historicus valt te betwijfelen. Objectief zijn is zéér lastig. Wat is waarheid?

Einde.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Leven.

Nauw merkbaar waait de wind
Een zachte zon straalt mild
Niets is er dat verkilt.
Ik voel mij als een kind.

Zonder te denken loop ik maar voort
Onbewust blij om wat ik geniet:
Simpel dingen die je anders niet ziet.
Overal klinkt het lente-accoord.

Ik waan mijzelf tot alles in staat
Dit heerlijk moment van harmonie.
Nu niets te doen schijnt wreed verraad.

Mateloos groot verrijst energie
Leven is liefde, gedachte wordt daad
Alles versmelt tot één symphonie.

G. M.

Maaltijd ¹⁷⁾.

„Eet, o stralende vriend der Goden, laat mij U mogen bedienen, evenals Vulcanus de Godentafel voorziet.”

Tegenover mij ligt Claudius aan met één hand mij de schaal met gekruide geitenkaas reikend. Nadat ik een stuk van de schaal heb genomen, neemt hij zelf nog iets en dan wenkt hij Omarchos nieuwe spijzen te brengen. Zijn gezicht staat strak, de oogen zijn onderzoekend op mij gericht en langzaam zie ik hem van kleur veranderen. Het lichtbruine gelaat wordt donkerder en daarna rood.

En nu merk ik, hoe alles rood wordt: de donkere chiton van Omarchos wordt scharlaken en doet hem een priester gelijken; de gloed van de luchters verspreidt een vreemd schijnsel, alsof Hephaistos zijn vuur met bloed gemengd heeft. Mijn bloed.

De kaas was te sterk gekruid, het gezicht van Claudius staat te aandachtig, de oogleden zijn te sterk opgezet, het lidteken op zijn kin is te rood. Zacht sterf ik weg. — — —

En nog half versuft wandel ik door, totdat het geluid van mijn stappen mij zegt, dat ik de houten ophaalbrug van een kasteel overloop.

Eindelijk rust. In de lage kelderruimte, waar het gemeene volk verzameld is aan lange tafels, gooi ik mijn mantel uit en ga ik zitten. Tegenover mij een vioolspeler. Hij biedt mij een kroes wijn aan en vertelt van zijn tochten. Trotsch laat ik van mijn kant de tropheeën zien, welke ik uit Askalon na den Kruistocht heb teruggebracht. Hij wil er iets van koopen, maar lachend wijs ik zijn voorstel af.

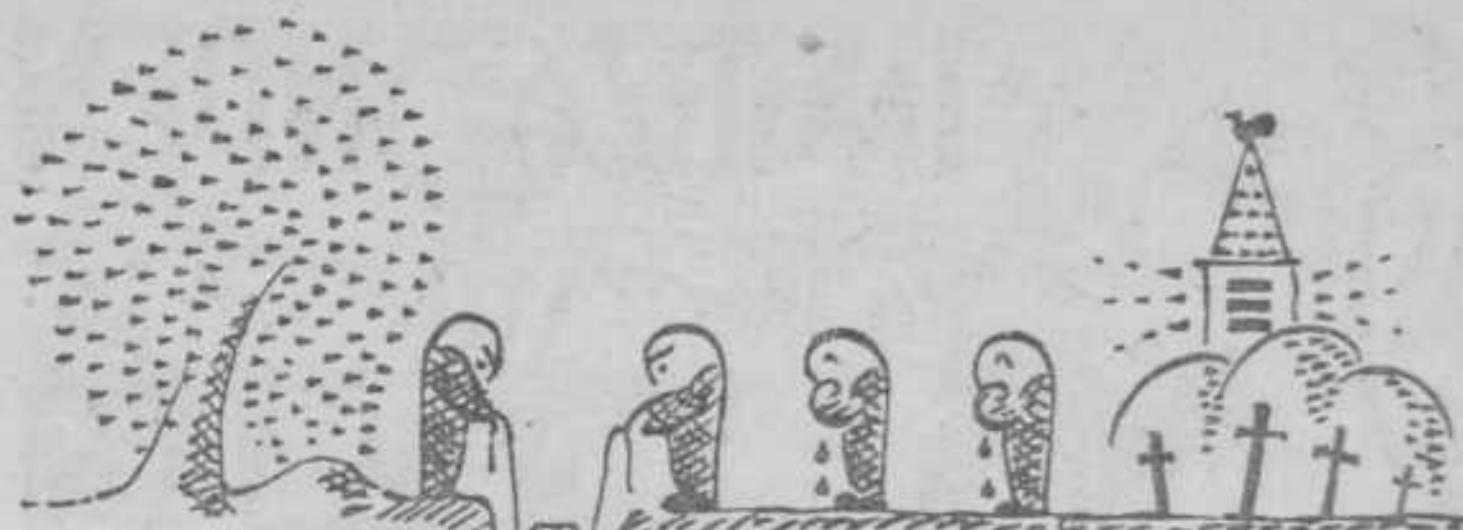
Daarna staat hij op en haalt nieuwe wijn en eten, twee tinnen kroesen en twee stukken vleesch op één bord. Ik aarzel, neem het achterste stuk vleesch, eet en drink, zonder mijn buurman aan te durven zien, hoewel ik weet, dat hij glimlacht. Zijn handen spelen met de beker, waarmee hij zacht op het hout van de tafel klopt. Sterker wordt het geluid, scheller zijn stem, harder het lawaai van de rijen drinkende mannen. Mijn kroes valt om, rolt over tafel en laat een cirkelspoor van geel drap achter. En tegenover me praat mijn vijand door, de kleine oogen diep onder de gezwollen oogleden, een roode streep over zijn kin.

Dan val ik over de bank, die schudt van het opstaan der verbaasde eters. — — —

Door het schudden van de karos merk ik, dat we naast den weg zijn gekomen. „Il est tard, veillez avoir la bonté de m'accompagner”, zegt de Italiaansche gevolmachtigde van Staaf, terwijl hij zijn snuifdoos weer opbergt.

„Hopelijk hebben de officieele formaliteiten van de receptie bij Son Altesse geen nadeeligen invloed gehad op Uw sprankelend humeur?”, informeert Zijne Excellentie, terwijl de valet de hors d'oeuvre afneemt.

„In het geheel niet, de aanwezigheid en l'esprit van Uw nicht, Madame la Comtesse de G. waren voldoende dezen

DE JAMMERKLACHT

Jammerklacht.

Bij nadere beschouwing is er ontzettend veel te bejammeren. Het valt me zelfs op, dat in een moment van rust en overwinning de klachten als gasballetjes naar boven borrelen. Ik neem dan papier en potlood en noteer, 1°, 2°, etc., hetgeen mij dwingt om drastische beperkingen op te leggen aan het aantal klachten, dat kan worden bejammerd in één kolom.

Het belangrijkste bezwaar, dat mij naar de keel borrelt, is het vage, holle, fantastische en onbegrijpelijke in de stukjes van het O.O. Wie kon het feuilleton volgen? En wordt het reisindrukje van deze week beschouwd, dan blijft bij intrinsieke analyse een glanzende zeepbel over. Hol van binnen, één prik met Uw operatiemes en pats! een residu van druppeltjes. Het doet mij denken aan:

Reeds daalt het blik'rend mes ¹⁸⁾

Zoo zal het komen

Dat het etterig vleesch

Gespleten wordt, de atomen

Vleien zich links en rechts

Rondom de snee

Zooals de kapper met de scheiding dee.

Juist! Zoo moeten wij het vaagdom behandelen. Alles moet duidelijk en klaar en relaties met de realiteit bezitten. Godzijdank is die Jasper opgehoepeld, godzijdank heeft Aquarel zich gedistancieerd.

Rest ons de zuivere, klare taal; ik open de rijen van deze avant-garde: Wie nam mijn hoogen hoed mee van het A'-bal, gemerkt J. d. J. d. J.?

H. S.

middag voor mij tot een verkwikking te maken,” maar terstond is het duidelijk dat ik een pijnlijke wending aan het gesprek gegeven heb.

„De Gravin heeft inderdaad bijzondere talenten,” merkt mijn gastheer op, terwijl hij strak naar zijn lepel kijkt. Zwijgend nuttigen wij de consommé.

Als derde gerecht wordt de visch opgediend. Ik neem het dichtstbij zijnde stuk en weer voel ik, dat ik verkeerd gedaan heb, maar rustig eten wij verder. Nu pas ruik ik, hoe sterk de lucht is van alle bloemen, die aan het eind van de tafel en bij de ramen staan. Ik leg mijn mes en vork neer en nu blijven de oogen van den minister strak gericht op mijn vischzilver, dat groen ¹⁹⁾ is uitgeslagen. „Geef Meneer d'A. ander couvert.”

Dan zink ik weg. — — —

Finale. In het heldere water zie ik de weerkaatsing van mijn chocoladebruin paard en mijzelf, verwrongen door lichte rimpelen van het wateroppervlak. Dan stijg ik op en rijd verder, naast den eigenaar van het buiten, dat in de verte al zichtbaar wordt.

„Les amis de mes amis sont mes amis. Doet U mij de eer aan, bij mij te blijven eten, al kan het ook niet uitgebreid zijn?” Verder gaat het en sneller, totdat het een ware wedstrijd wordt. Bij het passeeren van enkele grind-groeven valt mijn begeleider en wanneer we daarna weer doorrijden, is zijn stemming veranderd. „U gaf me wel weinig ruimte tusschen de twee kuilen,” en al spreek ik hem niet tegen, zijn houding blijft vijandig.

De maaltijd verloopt stil. Drie gangen en daarna biedt hij mij bonbons aan uit een zilveren schaalje. Ik aarzel, wil de dichtst bijzijnde nemen, kijk naar mijn gastheer, die een klein wondje aan zijn kin heeft door den val.

„Neemt U eerst.”

„Waarom?”

„Als eerbewijs van een jongere gast.”

Rustig neemt hij een bonbon en ik doe het zelfde.

„De tocht moet U afgemat hebben, Uw hand beeft, Uw voorhoofd is klam en Uw oogen staan vermoeid.” Inderdaad, ik ben moe.

Dien nacht reed ik vroolijk naar huis.

B. W. v. d. VLUGT.

Geen belangstelling voor 't gebeuren in Indië?

Geen Uwer, Waarde Lezers, zal ook maar een flauw vermoeden hebben welke vormen het protest tegen den „Oproep tot alle Nederlandsche Studenten” in de dagen binnen den inzendtermijn heeft aangenomen. Deze vormen moeten ontzaglijk zijn geweest, maar het protest is een stil protest gebleven. Behalve de reeds door U opgemerkte oppositie in „Het Orakel” heeft nog één (!) persoon mij een brief vol afkeuring geschreven. Wat vindt U van een dergelijk resultaat?!

Mij dunkt er zijn maar twee manieren waarop bij een zoo uitermate belangrijke kwestie gereageerd kan worden, en dat is of door een spontane adhaesie-betuiging, of door een spontaan protest. Tusschenmogelijkheden zijn er slechts voor niet-geïnteresseerde-, zich hier niet verantwoordelijk voor voelende lieden. Deze laatste categorie bleek onstellend groot. Van de 2500 opgeroepen hebben er 360 min of meer hun adhaesie betuigd en 5 min of meer geprotesteerd. De rest . . . zweeg stil.

Deze stilte, Waarde Lezers, is gevaarlijk, het is een doodelijke stilte. Daarom heb ik den Hoofd-Redacteur van het Officieel Orgaan van het D.S.C. „De Spiegel” verzocht om deze stilte in dit nummer te mogen verbreken.

Zij, die opponeerden tegen den „Oproep” en de daarbij behorende „Verklaring”, deden dit omdat zij het Regeeringsbeleid desavouert, terwijl de Regeering juist nu onzen steun zoo noodig heeft. Eén van hen drukte het zoo uit: dat wij mede zorg moeten dragen dat de Nederlandsche Regeering in Indië haar „gezicht” niet verliest. Ik vraag mij af of hij dan blind is voor de politieke overwinningen van Sjahrir. Moeten de „Indonesiërs” door de herhaalde verzoeken van Nederlandsche zijde om onderhandelingen aan de groep Soekarno-Sjahrir (waarbij de 2de in rang dan genadiglijk komt luisteren) niet voortdurend weer den indruk krijgen als zouden wij die groep superieur en meergerechtigd beschouwen aan elke andere combinatie in Indië en zeker aan ons zelve? Heeft niet deze groep slechts door ons toedoen de gelegenheid gekregen zich-zelf aan den top van „Indonesië” te stellen, terwijl vele andere, eveneens intellectuele en democratische krachten in grooten vrees ondergedoken zijn (de in de „vrije gebieden” wonende tenminste), terwijl alleen een Mr Mas Slamet in het hartje van Batavia zijn stem tegen dezen gang van zaken durft te verheffen?

Schrijft niet een Amerikaansche correspondent voor zijn blad over: „Lt-G. G. van Mook coming from Holland, bringing his peace-offer to President Soekarno . . .”

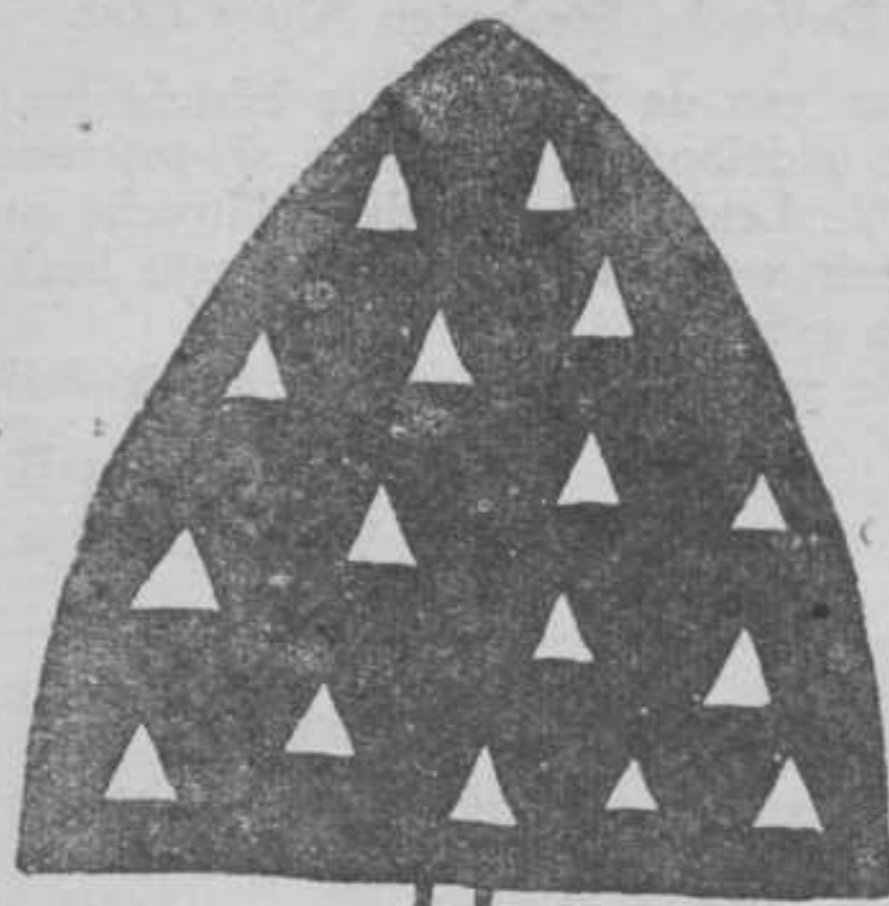
Heeft de Nederlandsche Regeering in Indië, dezen gang van zaken bevorderend nog een „gezicht”?

Maar daar gaat het niet om! Prestige politiek kan in deze niet ons doel zijn. Wij kunnen op Indië niet ook nog een beetje recht laten gelden. Ons drukt een plicht. Wij zijn den bewoners van Nederlandsch-Indië verplicht aldaar na den Japaneeschen chaos een democratische sfeer zonder vrees te scheppen, opdat zij vrij hun verlangens kenbaar kunnen maken. Deze sfeer is door den sinds October ontstanen toestand niet anders dan via een (Ned.) militaire bezetting te scheppen; prestige als middel. Niet door „overleg”, waardoor geen extremist wordt geïntimideerd of opgeruimd. Merkwaardig is te dien aanzien de reactie van de groep Soekarno-Sjahrir op de landing der Ned. troepen (zij ontleenen immers het gewicht van hun oordeel over de Ned. voorstellen aan de wapenen der extremisten).

De onzekerheid bestaande t.a.v. de politiek der Nederlandsche Regeering in Indië en in het bijzonder het beleid van den Lt-G.G. aldaar, heeft velen in den lande verontrust en heeft ook den „Oproep . . .” doen ontstaan. De fouten, die aan de redactie van dezen oproep kleven erkennend, en mij van schuld bewust zijnde dat hier van Delftsche zijde niet op actiever wijze aan is medegewerkt, ben ik toch van meening dat de hoofdmotieven, met name de in punt 3 vervatte waarschuwing tegen een verdergaand „overleg” (want hoe kan men overleggen zonder te geven en te nemen!) en de in punt 4b bepleite snelle ecarteering van de terreur, de publicatie van de resultaten evenals den oproep zelve ten volle rechtvaardigen.

Daar evenwel een bij mij sterk wegend nevenogmerk nl. het doen ontstaan van een hefig gesprek met daaropvolgende verdieping in het onderwerp, vrijwel totaal is uitgebleven, stel ik hierbij voor, om in den zin ons door den heer Verloop over debatingavonden bij Engelsche Studenten Debatingclubs is verteld, een D.S.D.C.-avond te organiseren, waarbij meer studenten aan 't woord komen na een korte inleiding (waarvoor ik mij gaarne beschikbaar houd) onder den titel (om bij het Engelsche voorbeeld met Joseph en Carl Marx te blijven): IK PREFEREER MEYER RANNEFT BOVEN VAN MOOK!

J. VAN DER HOEVEN

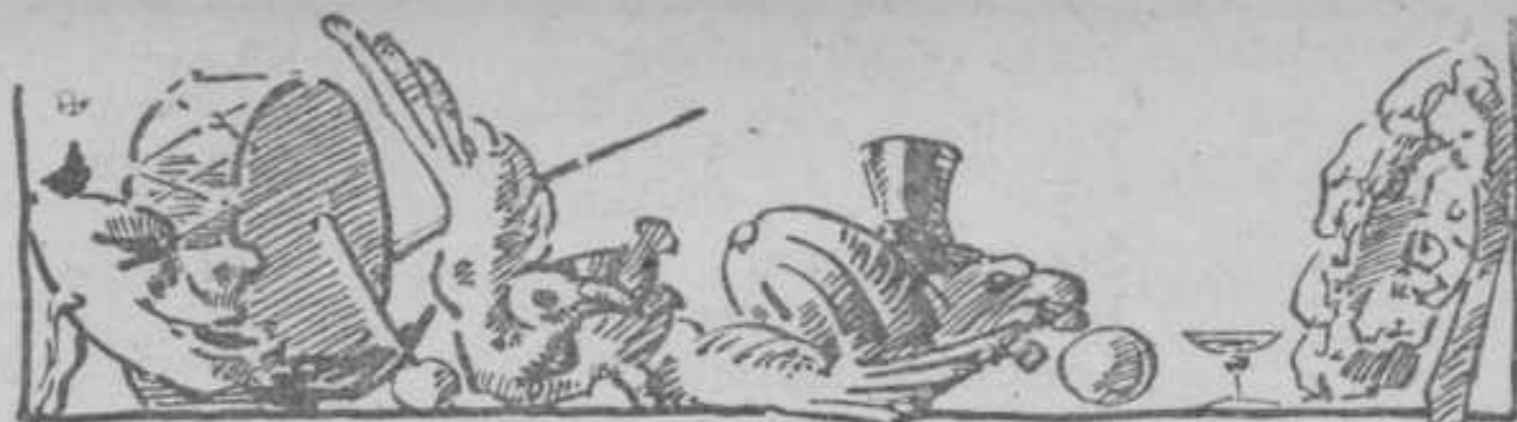
Foetsie.

Terwijl 'k vroeger alledag
Aiom een gouden schijnsel zag
En met een rose bril bekeek
Al wat mij rose-kleurig leek,
Daar vind ik nu de kleurloosheid
Die duimendik op heel mijn wezen leit.

Voor het contour van dagelijksche sleur
Verdween het waas van plekken zachte kleur
Zóó doodgewoon in mengeling en scheiding,
Dat ik hen achteloos voorbij ging
En nooit gelet heb op nuance,
Op harmonie, contrast, cadance . . .

Als ik mijn rose bril weer vind,
Kom jij dan ook weer terug, mijn kind?

M. LUBBERS.

VEREENIGINGEN

D. S. R. V. „Laga”.

Head of the River.

De jaarlijksche 8 km race voor achtriemsgieken op de Amstel van Ouderkerk (start 15.00 uur) naar Amsterdam zal plaats vinden op Zondag 31 Maart e.k.

Voor Laga zullen drie achten uitkomen. Leden van het Delftsch Studenten Corps, dit is geen gelegenheid, die Gij in stille afwezigheid voorbij kunt laten gaan. Integendeel, laat Uw aanmoediging voor onze ploegen een stimulans zijn.

Gij kunt de 8 km meefietsen, of de bruggen over de Amstel bezetten.

Gij kunt ook thuisblijven, maar dan zijt Ge weer even waardeloos als altijd.

Namens het bestuur der D.S.R.V. „Laga”,
K. F. VALKEN, Secretaris.

Delftsche Studenten Debating Club.

Vrijdagavond 29 Maart om 8 uur in de Aula der T.H. spreekt de Heer A. van Velsen, Regeeringscommissaris voor de Voorlichting Overzeesche Gebiedsdelen over „Indië en de feiten”. Door de positie die spreker inneemt, zal hij in staat zijn een nieuw licht op den toestand te werpen. Deze bijeenkomst is voor alle ingeschrevenen aan de T.H. toegankelijk.

P. J. MUIYSKEN, Secretaris.

Delftsche Studenten Alpen Club

Bij het Bestuur van de D.S.A.C. is bericht binnengekomen dat bij de te Adelboden gehouden ski-interacademiale de Delftsche équipe Leiden, Amsterdam, Utrecht en Groningen achter zich heeft weten te houden, hiermee beslag leggende op den eersten prijs.

De individuele prijs ging helaas voor Delft verloren.

Namens het Bestuur,
W. MULLER, Secretaris.

D. S. S. C. „Paris”

Ieder, die den loop der stukken van het schaakspel kent, zal op Donderdag 28 Maart in de gelegenheid zijn, den bekenden Nederlandschen Schaakmeester, LOD. PRINS te verslaan.

Aanvang van de Simultaanséance: half acht, in de Boven-eetzaal. Men wordt verzocht zoo mogelijk bord en stukken mee te brengen.

Namens het Bestuur,
W. J. G. MEES, Secretaris.

D. S. S. G. & A. V. „Odin”

Zwemmen en Waterpolo

Met ingang van 25 Maart a.s. zal iederen Maandagmiddag van 5—6 uur het Sportfondsenbad geopend zijn alléén voor leden van het D.S.C., van S.S.R., S.V. en het Prinsenhof. De toegangsprijs bedraagt dan f 0.45, voor hen die in het bezit van een spaarderskaart zijn slechts f 0.35. Spaarderskaarten zijn à f 1.75 bij ondergeteekende verkrijgbaar.

Tevens wordt het trainingsuur der Odin-wedstrijdploeg verplaatst van Dinsdagmiddag 5—6 uur naar het studenten-zwemuur op Maandagmiddag, terwijl het trainingsuur op Donderdagmiddag van 5—6 uur gehandhaafd blijft. Binnenkort zullen één of twee Odin-waterpoloteams aan wedstrijden deelnemen.

Zij, die Maandagmiddag komen zwemmen, kunnen zich reeds om 4.50 uur verkleeden; om 5.45 moet het water verlaten worden.

Namens het Bestuur,
R. RADEMAKER, Commissaris C.

Bladvulling.

Een ijskoude maan
Door jagende wolken
Staart me aan.
In de toppen der boomen
Loeien de stormen.
Straks knagen de wormen
Mijn ribbekast aan.

J. PETRI.

VOOR REUNISTEN

„Ach ach” mompelde het Zotje, „wat gezellig al die oude rotten”.

„Jawel”, antwoordde de H.R., „maar ze zijn er te lang uit om er nog wat van te snappen”.

„Dat is jammer”, zei de oudste redacteur.

„Ik stel voor een gedegen handleiding bij de Spiegel, die aan de reunisten wordt uitgereikt!” sprak de Griffier en nam nog een toffée.

„Aan de slag”, riep de één na oudste redacteur.

„Hm!” bromde de zetter.

„...”, zei de jongste (d.w.z. hij nam pen en papier en de verantwoording).

Zoodat U hier de verklarende noten kunt lezen bij de tekst, die U niet begreep:

- 1) = Een surrogaat sigaret
- 2) = Indisch gerecht
- 3) = Wist U dat er tegenwoordig een societeitsschoenpoetser is?
- 4) = De politie
- 5) = Het één en ander slaat op het toekomstige Laga-bal.
- 6) = Tooneelnummer van de Spiegel
- 7) = Ach ja, die kinderen.
- 8) = Voor reunisten.
- 9) = Wij blijven U helpen; let U maar op de nootjes hier en daar.
- 10) = Ja, ja, over twee jaar. ....
- 11) = de H.R. is negen en twintig.
- 12) = Helaas één van de vele gesprekken op de Societeit, die door hun te luchtig karakter het gemis aan diepte-gang bij verschillende Corpsleden aantoonde.
- 13) = Vol spanning wacht geheel Delft op de lente en het Lentenummer.
- 14) = Schrikt U niet „bedoeld wordt de bus Delft-Pijnacker.
- 15) = I, II, III, IV, of V.
- 16) Het laatste gedeelte van een spannend feuilleton dat de geschiedenis van twee danslustige burgers, die poogden stijl te brengen in een stijllooze wereld, hetgeen mislukt door de verradelijke handeling van 15) die — God zij dank — wordt gewurgd. Het verhaal gaat voort!
- 17) = Diner.
- 18) = Uit een oude Delftsche Schouw, waarin het Societeitsbestuur werd bekeken.
- 19) = Ag NO₃.

Verder meent de Redactie, dat U het wel zult kunnen vinden. U weet nog wie Bertha is? O ja, dan vergaten we nog te melden, dat waar vroeger de Croquettenbar stond, nu een kotsbak is geplaatst.

Goeden morgen!

„ACADEMIA”

Boekhandel en Antiquariaat
voor Techniek-Wetenschap-Kunst
OUDE DELFT 101-103, DELFT, TEL. 1776.
NAAST HOOFDGEBOUW T.H.

ABONNEMENTEN

op alle

tijdschriften,
Week-
en maandbladen

worden gaarne door ons aangenomen.

Veritas

Onafhankelijk Dagblad voor Delft en Omstreken

Studenten-abonnement
f2.50 per kwartaal

Administratie: „VERITAS”

Koornmarkt 62, Delft Telefoon 1375

REPETITOREN

Dr ir C. J. D. M. Verhagen n.i. Botaniestraat 30, Delft.
Repeteert en tenteert Natuurkunde.

Ir O. L. Donker, van Leeuwenhoeksingel 40, Delft.
Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica, Electrotechn. B.C.